

Cuprins

Partea întâi	5
Partea a doua.....	129
Partea a treia	211
Partea a patra	293
Partea a cincea.....	361

Jack Kerouac, *On the Road*

Copyright © John Sampas, Literary Representative, the Estate of Stella Sampas Kerouac; John Lash, Executor of the Estate of Jan Kerouac; Nancy Bump; and Anthony M. Sampas, 1955, 1957
All rights reserved

© 2003, 2009, 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Johnneubanks/ Dreamstime.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KEROUAC, JACK

Pe drum / Jack Kerouac; trad. din lb. eng.: Cristina Felea. – Ed. a 4-a. – Iași: Polirom, 2012

ISBN 978-973-46-2401-0

I. Felea, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

JACK KEROUAC

Pe drum

Traducere din limba engleză
de Cristina Felea

POLIROM
2012

Major începu să sporovăiască în urechea domnului.

— Cum vă place să predați franceza la liceu? urlă el.

— Scuzați-mă, dar nu predau franceza la liceu.

— Oh, am crezut că predați franceza la liceu.

Era în mod deliberat grosolan. Mi-am amintit de scara cînd nu ne lăsase să ținem petrecerea la Denver, dar l-am iertat.

I-am iertat pe toți, nervii mi-au cedat, m-am făcut criță. Am început să-i vorbesc de cîte-n lună și-n stele tinerei soții a doctorului. Am băut atît de mult încît trebuia să merg la toaletă tot la două minute și, ca să ajung acolo, trebuia să sar de fiecare dată peste genunchii doctorului Boncocur. Totul se ducea naibii. Șederea mea în San Francisco se apropia de sfîrșit. Remi n-o să mai vrea să mă vadă în ochi. Era îngrozitor, pentru că îl iubeam cu adevărat pe Remi și eram unul din puținii tipi din lume care știa ce ins original și generos era. Ani de zile vor trebui să treacă pînă să mă poată ierta. Ce final dezastruos pentru toată povestea, dacă mă gîndesc la ceea ce-i scrisesem din Paterson, cînd îmi plănuisem drumul pe linia roșie, Șoseaua 6, care traversa America. Mă găseam aici la capătul Americii, nu mai aveam unde să mă duc, prin urmare nu mai puteam merge decît înapoi. M-am hotărît ca măcar să fac un drum circular: atunci și acolo m-am decis să merg la Hollywood și de acolo înapoi prin Texas, ca să văd gașca din bălți, iar în rest să le ia naiba pe toate.

Major a fost dat afară din restaurant. Cina se terminase oricum, așa că m-am dus după el. Mai bine zis Remi mi-a sugerat s-o fac și am mers cu Major să bem mai departe. Ședeam la o masă la Iron Pot, cînd Major zise cu voce tare:

— Sam, nu-mi place fătălăul ăla de la bar.

— Cum ai zis, Jake? am întrebat.

— Sam, zise, cred că mă ridic de-aici și-i stîlcesc mutra.

— Nu, Jake, am zis, continuînd să imit tonul hemingwayan. E mai bine să te uiți de aici și să vezi ce se întîmplă.

Am sfîrșit împleticindu-ne amîndoi la un colț de stradă.

Dimineața, în timp ce Remi și Lee Ann mai dormeau încă, iar eu priveam cu oarecare nostalgie la grămada de rufe pe care Remi și eu mine urma să le spălăm în mașina Bendix din baraca din spate (o operație cît se poate de plăcută, acolo, în soarele puternic, printre negrese și cu domnul Snow rîzînd de se prăpădea), m-am decis să plec. Am ieșit pe verandă. „Nu, fir-ar să fie”, mi-am spus, „am promis să nu plec pînă nu urc pe muntele ăla”. Era vorba de versantul înalt al canionului, care ascundea, misterios, priveliștea spre oceanul Pacific.

Așa că am rămas încă o zi. Era duminică și o caniculă teribilă. Era totuși o zi frumoasă, iar pe la trei soarele deveni roșu. Am început să urc și la ora patru eram pe culme. Peste tot în jur moțâiau frumoasele păduri de plop și eucalipti. Pe culme nu mai erau copaci, doar stînci și iarbă. Vitele pășteau în susul coastei. Și iată, peste cîteva dealuri, întinderea albastră și vastă a Pacificului, bordată de marginea albă ce înaintează dinspre legendarele cîmpuri de cartofi unde iau naștere cețurile din Frisco. Peste încă o oră, vîlul alb se va strecura pe sub Golden Gate pentru a înfășură în alb romanticul oraș și un tînăr își va lua iubita de mînă și va urca pe o stradă albă cu o sticlă de Tokay în buzunar. Acesta era Frisco: femei frumoase așteptîndu-și în prag iubirii și Coit Tower și Embarcadero și Market Street și cele unsprezece coline ca niște furnicare.

Atîta m-am învîrtit că m-a cuprins un fel de amețală și-am crezut că o să mă prăbușesc ca într-un vis, direct în prăpastie. Ah, unde e fata pe care o iubesc? m-am gîndit și m-am uitat de jur împrejur, așa cum mă uitasem și în lumea cea mică de dedesubt. Și-n fața ochilor mei se afla trupul

uriaș al Americii mele; undeva, departe, sumbrul, nebunescul New York își înălța norul de praf și de abur brun. Estul are ceva brun și sfînt, în timp ce California e albă ca rufele puse la uscat și n-are minte. Cel puțin așa gîndeam atunci.

12

Dimineața, Remi și Lee Ann mai dormeau, iar eu mi-am făcut tăcut bagajul și m-am furișat pe fereastră la fel cum venisem, părăsind Mill City cu geanta de pînză în mîină. Și n-am mai apucat să petrec acea noapte pe vechiul vas abandonat – *Admiral Freebee* se numea –, iar Remi și cu mine ne-am pierdut unul de altul.

În Oakland am băut o bere printre vagabonzi, într-o circiumă care avea o roată de căruță la intrare, apoi am luat-o iar din loc. Am traversat Oakland ca să ajung la drumul spre Fresno. Două mașini m-au dus la Bakersfield, la peste șase sute de kilometri spre sud. Mai întii, un puști blond și mătăhălos m-a dus ca un smintit cu mașina lui echipată ca de raliu.

— Vezi degetul ăla de la picior? m-a întreat în timp ce mîina șandramaua cu peste o sută douăzeci și depășea tot ce apuca pe șosea. Uită-te bine la el.

Degetul îi era înfășurat în bandaje.

— Tocmai mi l-au amputat dimineața asta. Ticăloșii voiau să mai stau în spital. Mi-am luat lucrurile și am plecat. Ce-i un deget?

Da, într-adevăr, m-am gîndit, fii atent acum, și-am rezistat cum am putut. Greu să dai peste un șofer mai smintit ca acela. Nici nu știu cînd am ajuns la Tracy. Tracy e un oraș de pe calea ferată, unde frînarii mînîncă încruntați în localuri aproape de șine. Trenurile șuieră de-a lungul văii. La apus, soarele roșu aruncă raze lungi, roșiatice. Se perindară toate numele magice din vale – Manteca, Madera și celelalte. În curînd se însera, o inserare de culoarea

strugurilor negri, cu văzduhul purpuriu peste livezile de mandarina și ogoarele cu pepeni. Soarele era acum de nuanța boabelor zdrobite sub teasc, tot mai mic și de un roșu de Burgundia, iar cîmpurile aveau tonurile iubirii și ale misterelor spaniole. Mi-am scos capul pe fereastră și am respirat profund aerul îmbalsămat. Era o clipă unică. Smintitul de la volan era frînar pe Southern Pacific și locuia în Fresno, iar tatăl său era tot frînar. Își pierduse degetul în depoul din Oakland, făcînd nu știu ce manevră pe care n-am înțeles-o. Mă duse pînă în zgomotosul Fresno și mă lăsă undeva în partea de sud a orașului. Am intrat să beau o Cola într-o mică băcănie de lîngă calea ferată și iată că pe lîngă vagoanele roșii de marfă își făcu apariția un tînăr armean cu un aer melancolic și chiar în acel moment o locomotivă șuieră și mi-am spus da, da, ăsta-i orașul lui Saroyan.

Trebuia să merg tot spre sud. Am ieșit pe șosea. M-a luat un bărbat cu o camionetă nou-nouță. Era din Lubbock, Texas, și se ocupa cu vînzarea de rulote.

— Vrei să cumperi o rulotă? mă întrebă. Caută-mă oricînd.

Mi-a povestit despre tatăl său, aflat în Lubbock.

— Într-o seară, bătrînu' a lăsat încasările din ziua aceea pe seif, uitînd complet de ele. Să vezi ce s-a întîmplat: peste noapte a intrat un hoț, cu lampă cu acetilenă și tot tacîmul, a spart seiful, a scotocit prin hîrtii, a dat de pămînt niște scaune și a plecat. Și mia aia de dolari era acolo, pe seif. Cum îți sună?

Mă lăsă undeva la sud de Bakersfield și aici îmi începui aventura. Se făcea frig. Mi-am pus pelerina militară de ploaie, subțire ca o foiță, pe care o cum-părasem din Oakland cu trei dolari, și mă zgribu-learn. Stăteam în fața unui motel împodobit în stil spaniol, care sclipea ca o bijuterie. Mașinile vîjîiau pe lîngă mine, toate mergînd spre L.A. Făccam semne disperate. Era prea frig. Am stat acolo pînă la miezul nopții, două ore întregi, blestemînd și înjurînd. Era iar ca la Stuart, Iowa. N-aveam altceva de făcut

decît să-mi dau ultimii doi dolari și ceva pe autobuzul spre Los Angeles. M-am întors pe șosca pînă în Bakersfield și m-am așezat pe o bancă în autogară.

Îmi cumpărasem biletul și așteptam autobuzul de L.A. cînd, deodată, privirile mi-au fost atrase de o mexicană grozav de simpatică, îmbrăcată în pantaloni mulați. Autobuzul în care se afla tocmai oprise cu un lung suspin de frîne pentru ca pasagerii să se poată dezmorți puțin. Sîinii îi erau tari și împungeau aerul, șoldurile micuțe i-crau delicioase, părul îl avea lung, de un negru strălucitor, iar ochii ei mari, albaștri, erau plini de sfială. Aș fi vrut să fiu în autobuzul ei. Am simțit o durere ascuțită în inimă, așa cum mi se mai întîmplase și altă dată cînd vedeam că fata pe care o iubesc o ia în direcția opusă, în lumea largă. Se anunță plecarea autobuzului de L.A. Mi-am luat geanta și am urcat. Cînd colo, cine ședea singurică pe o banchetă? Era chiar fata mexicană. M-am așezat pe scaunul de vizavi și roțile mi s-au pus îndată în funcțiune. Eram atît de singur, de trist, de obosit, de slăbit, de dărîmat, de sfîrșit, că mi-am luat inima în dinți și mi-am făcut curaj să abordez această fată necunoscută. Chiar și așa, a durat aproape cinci minute de ezitare pe întuneric, în timp ce autobuzul gonia pe șosea.

Trebuie, trebuie, altfel o să mori! Prostule, vorbește-i! Ce-i cu tine? Nu te-ai săturat de tine? Și, înainte să-mi dau bine seama ce fac, m-am aplecat peste culoar înspre ea (încerca să adoarmă pe scaun) și i-am spus:

— Domnișoară, nu vrei să folosești impermeabilul meu ca pernă?

Îmi zîmbi și zise:

— Nu, mulțumesc frumos.

M-am dat înapoi, tremurînd. Mi-am aprins un muc de țigară. Am așteptat pînă s-a uitat la mine, cu un fel de privire furișă, tristă și drăgăstoasă, și m-am ridicat, apropiindu-mă de ea.

— Îmi dai voie să stau lîngă tine, domnișoară?

- Dacă dorești.
- Și așa am făcut.
- Încotro?
- L.A.

Îmi plăcea la nebunie felul cum spunea „L.A.”. Îmi place la nebunie felul în care toată lumea de pe coastă pronunță „L.A.”. Dar e orașul lor, unic și minunat pînă la sfîrșitul sfîrșitului.

— Și eu tot acolo mă duc! am strigat. Sînt foarte bucuros că mă lași lîngă tine, sînt foarte singur și de o grămadă de vreme sînt tot pe drum.

Și am pornit să ne spunem poveștile. Povestea ei suna cam așa. Era căsătorită și avea un copil. Soțul o bătea, așa că-l părăsise undeva la sud de Fresno, la Sabinal, și acum mergea la L.A. să stea cu sora ei. Își lăsase băiețelul în grija familiei ei de culegători de struguri, care trăiau într-o colibă de lîngă podgorie. Ea nu avea nimic de făcut decît să se întristeze și să se enerveze. Îmi venea s-o îmbrățișez atunci și acolo. Nu ne mai puteam opri din vorbit. Îmi spuse că-i place grozav să povestim împreună. Curînd îmi zise că ar dori să poată merge și ea la New York.

- Poate că o să mergem! am rîs.

Autobuzul gîfii prin Grapevine Pass, apoi ne trezirăm deodată alunecînd la vale în plină lumină. Fără să ne fi înțeles dinainte, am început să ne ținem de mîină și, în aceeași manieră tacită și minunată și inocentă, eram hotărîți ca, atunci cînd voi ajunge la camera mea de hotel din L.A., să mă însoțească. Eram topit după ea. Mi-am lăsat capul să se odihnească în frumosu-i păr negru. Umerii ei înguști mă înnebuneau. O îmbrățișam fără încetare, iar ei îi plăcea.

- Iubesc dragostea, spuse, închizînd ochii.

I-am promis o dragoste frumoasă. O sorbeam din priviri. Ne spusescrăm poveștile. Ne-am cufundat în tăcere și în dulci reverii pline de speranțe. Iată cît de simplu era totul. Acum, ceilalți puteau să le